

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ**

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Κυριακή ΙΓ' Λουκά (Λουκ. ιη' 18-27)
(29 Νοεμβρίου 2015)

Μπροστά σε μία βασική πρόκληση τῆς ζωῆς μᾶς τοποθετεῖ ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ τοῦ πλουσίου νέου. Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀνατρεπτικὸς γι' αὐτὸ καὶ ἀκούγεται ἰδιαίτερα σκληρὸς, καθὼς ζητᾷ τὴν ὑπέρβαση μιᾶς ἰσχυρῆς γήινης ἐξάρτησης: «Πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι».

Ἡ ἐπιδίωξη τοῦ πλούτου εἶναι σκοπὸς πολλῶν ἀνθρώπων, ἐπειδὴ ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι τὸ θεμέλιο τῆς εὐημερίας τους. Ἔστω καὶ ἂν αὐτὸ εἶναι σχετικὸ, σίγουρα δὲν μπορούμε νὰ φαντασθοῦμε τὴ ζωὴ μας χωρὶς τὸ χρῆμα, ἀφοῦ αὐτὸ εἶναι τὸ μέσο μὲ τὸ ὁποῖο ἰκανοποιοῦμε βασικὲς ἀνθρώπινες ἀνάγκες. Ὅμως τὸ χρῆμα, ὅπως καὶ τόσα ἄλλα πράγματα καὶ μεγέθη τῆς καθημερινότητάς μας, εἶναι ἀμφιλεγόμενο καὶ δισψήμαντο. Ἔχει θετικὴ ἀλλὰ καὶ ἀρνητικὴ σημασία. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ πῶς στεκόμαστε ἀπέναντί του. Τὸ ἴδιο πράγμα γιὰ κάποιον μπορεῖ νὰ γίνῃ αἰτία κατάρτας καὶ γιὰ ἄλλον πηγὴ ἁγιασμοῦ, γιὰ τὸ ἓνα αἴτια σωτηρίας καὶ γιὰ τὸν ἄλλον ἀφορμὴ καταστροφῆς. Τὸ χρῆμα εἶναι ἀγαθὸ, ὅταν βελτιώνει τὴ ζωὴ μας καὶ γίνεται μέσο ἀνακούφισης γιὰ ὅσους ἔχουν ἀνάγκη. Μπορεῖ, ὅμως, νὰ γίνῃ ὀλέθριο πάθος, ὅταν προσκολληθοῦμε σὲ αὐτὸ καὶ τὸ εἰδωλοποιήσουμε. Τότε τὸ χρῆμα γίνεται σκοπὸς μὲ ἄμετρη καὶ ἄσβεστη ἐπιθυμία πὺ μᾶς καταδυναστεύει.

Ἡ στάση καὶ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ πλουσίου νέου τὸ ἐπιβεβαιώνει. Τὸ χρῆμα τὸν κρατοῦσε γερὰ δεμένο στὴ γῆ, παρὰ τὶς ὅποιες καλὲς του διαθέσεις καὶ τὶς πνευματικὲς του εὐαισθησίες. Στὴν κρίσιμη, ὡστόσο, στιγμὴ ἔπρεπε νὰ διαλέξει ἀνάμεσα στὸν Θεὸ καὶ στὴ γῆινὴ ἐξάρτησή του. Ἡ ἀπαίτηση τοῦ Χριστοῦ ἦταν ξεκάθαρη καὶ ἀπόλυτη. Ζητοῦσε κάτι παραπάνω ἀπὸ τὸ προβλεπόμενο τυπικὸ καθῆκον. Ἦθελε τὴν ὑπέρβαση, τὴν τελειότητα, τὴν ἐσωτερικὴ ἐλευθερία, τὴν αὐταπάρνηση καὶ τὴ θυσία, γιὰ νὰ δοκιμάσει τὴ γνησιότητα τῆς πίστεως του. Μᾶλλον, γιὰ νὰ συναισθανθεῖ ὁ ἴδιος τὴν ἀδυναμία καὶ τὴν «ἐξάρτησή» του, γιατί ὁ Χριστὸς τὴ γνῶριζε. Ὅμως ὁ νέος δὲν μπόρεσε νὰ ἀπεγκλωβιστεῖ ἀπὸ τὸ ὄχυρὸ τοῦ

πλούτου. «Ελιπάνθη, ἐπαχύνθῃ, ἐπλατύνθῃ καὶ ἐγκατέλειπε τὸν Θεὸν» (Δευτ. 32,15). Καὶ τότε οἱ αὐταπάτες καὶ οἱ ψευδαισθήσεις του κατέρρευσαν, καθὼς ἀντιλήφθηκε ὅτι ἡ πίστη του ἦταν ἐπιφανειακὴ. Καὶ αὐτό, γιατί δὲν κάλυπτε οὔτε τὸ σύνολο τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ οὔτε καὶ τὸ βάθος τῆς ὑπαρξῆς του. Τὸ κέντρο τῆς ὑπαρξῆς καὶ τῆς ζωῆς του ἦταν τὸ ἐγὼ του καὶ ὄχι ὁ Θεὸς ποὺ νόμιζε ὅτι πίστευε. Εἶχε τοποθετήσει στὴ θέση τοῦ Θεοῦ ἓνα δημιουργημένο ἀγαθό, τὸν πλοῦτο, καὶ ἔτσι, λατρεύοντας τὸ «ἀγαθό» του, λάτρευε τὸ ἐγὼ του. Νὰ γιατί δὲν μπορούσε νὰ δώσει τὸν πλοῦτο του, ἐπειδὴ ἦταν σὰν νὰ ἔδινε τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτό.

Ἡ παθιασμένη ἐπιθυμία γιὰ τὴν ἀπόκτηση καὶ τὴν κατοχὴ ὅλο καὶ περισσότερων ἀγαθῶν δὲν γνωρίζει διαχωριστικὲς γραμμὲς καὶ σύνορα θρησκευόμενων ἢ ἀδιάφορων ἀνθρώπων. Εἶναι πάθος καί, ὅπως κάθε πάθος, ἀναφέρεται στὸν κάθε ἄνθρωπο, γιατί εἶναι σύμπτωμα τῆς πεσμένης ἀπὸ τὴν ἁμαρτία κοινῆς ἀνθρώπινης φύσης μας. Αὐτὴ ἡ τάση, λοιπόν, τοῦ ἀνθρώπου γιὰ πλουτισμὸ ὑποδηλώνει ὄχι μόνο ὑπέρμετρο ἐγωισμὸ, ἀλλὰ καὶ αἰσθήματα ἀνασφάλειας, ἀβεβαιότητας καὶ φοβίας. Ὁ ἄνθρωπος ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ μέλλον εἶναι ἄγνωστο, ἡ ζωὴ ἀπρόβλεπτη καὶ ἡ ὑπαρξὴ του παροδικὴ καὶ εὐθραυστη. Ἀφοῦ ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα, τὰ ἐγκόσμια ἀγαθὰ μοιάζουν νὰ εἶναι τὰ μοναδικὰ στηρίγματα ποὺ τοῦ προσφέρουν σιγουριὰ καὶ ἀσφάλεια. Εἶναι προτεραιότητες ζωῆς, ποὺ ἀξίζουν, γιατί τὸν ἐξασφαλίζουν. Αὐτό, βέβαια, εἶναι μιὰ ἀπατηλὴ ἐντύπωση καὶ μιὰ ἐσφαλμένη κατεύθυνση τῆς ζωῆς μας. Ὁ Χριστὸς μᾶς τὸ λέει ξεκάθαρα ὅτι ἡ ἐξάρτησή μας ἀπὸ τὸ χρῆμα εἶναι εἰδωλολατρία ποὺ μᾶς κατευθύνει, μᾶς ὑποτάσσει καὶ τελικὰ μᾶς καταδυναστεύει.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ λόγος καὶ ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ δὲν κρίνουν καὶ δὲν καταδικάζουν ἐκεῖνο ἢ τὸ ἄλλο. Ὅπου αὐτὸ τὸ λέμε καὶ τὸ καταλαβαίνουμε ἔτσι, εἶναι γιὰ νὰ βοηθήσουμε καὶ νὰ βοηθηθοῦμε. Τὸ Εὐαγγέλιο μᾶς δείχνει τὴν τελειότητα, ποὺ ἐγκείται στὴν ὑπέρβαση τῶν ἐγκόσμιων ἀγαθῶν, πραγμάτων καὶ σχημάτων. Αὐτὸ μοιάζει νὰ εἶναι ἓνας ἀνέφικτος ἰδεώδης στόχος. Καὶ τότε καλούμαστε νὰ ταπεινωθῶμαστε γιὰ νὰ ζοῦμε ἰσορροπημένα καὶ νὰ δίνουμε στὰ ἀγαθὰ, στὰ πράγματα καὶ στὰ σχήματα τοῦ κόσμου τὴ σχετικὴ ἀξία ποὺ ἔχουν. Νὰ ἀνακαλύπτουμε τὴν ἀπόλυτη ἀξία τῆς ζωῆς μας, τὸν Θεό, ἀλλὰ καὶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ προέρχεται καὶ καταλήγει σὲ Αὐτόν. Ἀμήν.